

BL!NDMAN [sax]+[drums]+[strings]

MINIMAL-MAXIMAL . WATER & FIRE

BL!NDMAN

Eric Sleichim artistieke leiding, arrangementen,
altsaxofoon, tubax

BL!NDMAN [sax]:

Koen Maas sopraansaxofoon

Pieter Pellens sopraan-, alt- en baritonsaxofoon

Piet Rebel tenorsaxofoon

Raf Minten baritonsaxofoon

BL!NDMAN [drums]:

Hannes Nieuwlaet vibrafoon, percussie

Yves Goemaere mallet cat, percussie, piano

Christiaan Saris marimba, percussie

BL!NDMAN [strings]:

Sophie Ackermann, Femke Verstappen viool

Monica Goicea altviool

Suzanne Vermeyen cello

Elisa Medinilla piano

DECAP orchestrion Decap-orgel

met dank aan alle (amateur)muzikanten die meespeelden tijdens Louis Andriessens 'Workers Union' en Jean-Féry Rebels 'Le Cahos' *ism.* Koninklijk Conservatorium Antwerpen van de AP Hogeschool

BL!NDMAN sax & Eric Sleichim © Niko Caignie

MINIMAL-MAXIMAL

Louis Andriessen (°1939)

Workers Union

4'

Philip Glass (°1937)

In Contrary Motion

10'

Thierry De Mey (°1956), Peter Vermeersch (°1959)

Habanera

14'

Thierry De Mey

Musique de Tables

8'

Philip Glass (°1937)

In Similar Motion

10'

pauze

WATER & FIRE

Johann Sebastian Bach (1685-1750)

BWV 598: Pedal-exercitium in g

2'30

BWV 582: Passacaglia & Fuga in c

12'

arr. Eric Sleichim

Nebojsa Zivkovic

Trio per Uno

5'

Georg Friedrich Handel (1685-1759)

Water Music Suite, HWV348,

arr. Eric Sleichim

22'

Suite nr 1 in F

I. Ouverture. Largo – Allegro

II. Adagio e staccato

III. Allegro

IV. Andante - Allegro da capo

IX. Hornpipe

X. Allegro moderato

Suite nr 2 in D

XI. Allegro

XII. Alla Hornpipe

Jean-Féry Rebel (1666-1747)

Le Cahos, uit 'Les Elémens',

arr. Eric Sleichim

4'

vr 09 nov 2018 / 20 uur / Blauwe zaal
pauze ± 20.45 uur / einde ± 21.50 uur

30 JAAR BLINDMAN

In 1988 componeerde Eric Sleichim in opdracht van het Paleis voor Schone Kunsten te Brussel zijn eerste suite voor saxofoonkwartet. Deze memorabele première als opening voor het 'mei '68-festival' zou het begin zijn van het avontuurlijke BLINDMAN-verhaal, dat zich nu over dertig jaar uitstrekt en een evolutie overspant van solo-performance over saxofoonkwartet, tot collectief van vijf kwartetten.

De inspiratie voor dit debuut ('Five Movements for Beuys') haalde Sleichim bij een performance van de kunstenaar Joseph Beuys "Wie man dem toten Hasen die Bilder erklärt". Voor Sleichim was deze visuele metafoor de sleutel om zijn instrument – de saxofoon – te exploreren: alle klankmogelijkheden en in het bijzonder de meest minuscule 'bijgeluiden' af te tasten, zoals een blinde dat zou doen met een voorwerp dat hij in zijn handen gestopt krijgt.

De boodschap was duidelijk: dit was niet zomaar een saxofoonkwartet. De oorspronkelijke focus van Eric Sleichim was die van een saxofoonkwartet met als doel de techniek en het klassieke repertoire voor de saxofoon open te breken, het verlangen om radicaal de grenzen van de klank en van de performance af te tasten.

De multidisciplinaire benadering van Eric Sleichim en BLINDMAN leveren internationale faam op. Van bij de start krijgen ze opdrachten vanuit de theater- en danswereld en ontwikkelen multimedia-voorstellingen. BLINDMAN gaat zo deel uitmaken van de Vlaamse Golf door samenwerkingen met o.a. Anne Teresa De Keersmaeker, Wim Vandekeybus, Jan Fabre, Johan Simons,... en worden ze steeds vaker gevraagd om programma's op maat van speciale gelegenheden te creëren.

In zijn zoektocht naar onontgonnen mogelijkheden voor de saxofoon focust Eric Sleichim sinds 1999 ook op oude muziek en worden naast renaissance-polyfonie, werken van Bach, Buxtehude, Mozart en Händel in het BLINDMAN-repertoire opgenomen. Hierbij is de missie onveranderd gebleven. Het experimentele, het conceptuele, het multidisciplinaire, het theatrale, het aftasten van grenzen en het opzoeken van verrijkende creatieve ontmoetingen: het zijn allemaal zaken die tot op heden de kern vormen van de activiteiten van BLINDMAN. Een eerste belangrijke wending kwam er in het Bachjaar 2000, toen orgelwerken van Bach voor saxofoonkwartet een hybride dialoog tussen oude muziek en hedendaagse klanken binnenbracht en zo mee deel ging uitmaken van het DNA van BLINDMAN. Een tweede belangrijke stap kwam er met de komst van andere kwartetten: een 'junior' saxofoonkwartet, later, vanaf 2008, een collectief van vier kwartetten (het originele saxofoonkwartet, percussiekwartet, vocaal kwartet en strijkkwartet). Die formule als collectief houdt BLINDMAN tot op heden aan, al is het vocale kwartet nu vervangen door een gemengd kwartet BLINDMAN[hybrid].

Door de performance-georiënteerde manier van werken onderscheiden Sleichim en co zich duidelijk van de 'gewone' hedendaagse concertpraktijk. Dat vertaalt zich o.a. in projecten met stille film (Buster Keatons 'Steamboat Bill Jr.', 'Wings', 'Arsenal'), performances (Momentum, Scartissue, ...)

De samenwerking met Ivo Van Hove neemt een bijzondere plaats in het leven van BLINDMAN doordat Eric Sleichim sinds 2007 live muziek componeert, arrangeert en samenstelt voor vele van de regies van Ivo Van Hove. De verschillende BLINDMAN kwartetten reizen de wereld rond met producties van Toneelgroep Amsterdam, de Comédie Française en National Theatre waaronder 'Romeinse Tragedies', 'The Fountainhead', 'Kings of War', 'Network', 'Les Damnés' en 'Een klein leven'.

Het programma voor de dertigste verjaardag van BLINDMAN brengt een aantal van die facetten samen waar Eric Sleichim en zijn collectief doorheen de jaren hun eigen muzikale identiteit hebben uitgebouwd. Een bijzondere plek is daarbij weggelegd voor minimal music en de dwarse Belgische variant ervan zoals die door de groep Maximalist! aan het eind van de jaren '80 met veel branie werd geëtaleerd. Hoewel Maximalist! slechts vijf jaar bestond, vervult het een sleutelrol in de Belgische muziekscène, omdat de groepsleden – waaronder dus ook BLINDMAN-boegbeeld Eric Sleichim na 1989 hun werk verder zetten in andere groepen: BLINDMAN maar ook Ensemble Musiques Nouvelles, Ictus, X-legged Sally en Flat Earth Society hebben allemaal gemeen dat hun spilfiguren bij Maximalist! hebben gespeeld. De werken van Peter Vermeersch en Thierry De Mey en de inspirerende werken van Amerikaanse en Europese minimalisten (Glass, Andriessen) grijpen op die manier terug naar de begindagen van het ensemble en naar de snedige sound die ze in het spoor van de maximalisten steeds zijn blijven koesteren.

Aan de andere kant zitten de recente transcripties van werken van Georg Friedrich Händel. Waar de Bach-transcripties een verfrissende vertaling van orgelwerken naar saxofoons bracht, waarbij het kwartet bij momenten een orgel-achtige homogene sound opzocht, was het Händel-project opgevat als een dialoog waarbij het saxofoonkwartet meer sparringpartner voor een echt orgel werd. Voor deze verjaardagsvoorstelling wordt dat vervangen door een Decap-orgel, waarvan het mechanische karakter weer een ander spanningsveld aan de muzikale ontmoeting meegEEft. Tegelijk roept het een vage herinnering op aan het uitcomponeren van het saxofoonkwartet als een grote, knarsende machine in vroege werken van Sleichim als 'Lié/Délié' en 'Poortenbos'. Het illustreert dat dit programma geen nostalgische terugblik naar 30 jaar BLINDMAN is, maar eerder een momentopname van de concentrische cirkels waarin de muzikale ideeën van Eric Sleichim en BLINDMAN voortdurend transformeren en uitdijen.